WASHINGTON DC
SEP 15 1959
COPY

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 105. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 3-го ЧЕРВНЯ 1959 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 3, 1959 No. 105. РІК LXVI.

ПРЕЗИДЕНТ ВІДБУВ СЕКРЕТНІ НАРАДИ З ЛІДЕРАМИ КОНГРЕСУ

Вашингтон. — В понеділок дня 1-го червня ц. р., в Білому Домі відбулася конференція уряду з провідниками Конгресу, в якій крім през. Айзенгавера і секретаря скарбу Роберта Б. Андерсона взяли участь теж і провідники обидвох партій в Конгресі. Ніяких офіційних повідомлень про зміст і вислідн цих нарад, що почалися в 6-ій годині вечора і тривали довший, ближче невизначений час, не проголошено, ані теж не подано, хто з провідників Конгресу брав участь у цих нарадах. В журналістичних колах здогадуються, що темою нарад мали бути фінансові справи. Секретність нарад мала б свідчити про те, що під час конференції були обговорювані дуже важливі проблеми, зв'язані з фінансовою політикою уряду. В політичних колах думають, що през. Айзенгавер обговорював з провідниками Конгресу передусім дві справи: перше — справу збільшення висоти федерального заборгування і друге — справу збільшення процентових ставок на довгорічні федеральні бонди. Дотеперішня ставка виносить 4 і пів процента і спроба її підвищити може викликати завзятий спротив збоку членів Конгресу. Що ж до справи збільшення висоти федерального заборгування, — то вона не викличе, мабуть, більшого спротиву і Конгрес погодиться на пропозицію уряду збільшити цю висоту з дотеперішних 288 більйонів долярів на 295 більйонів долярів. Конечність збільшити процентові ставки від бондів мотивують представники секретаріяту скарбу тим, що під сучасну пору все тяжче продавати федеральні бонди і що збільшення їх продажу залежить від корисніших для покупців процентів. В нарадах мали взяти участь: сенатор Джансон, Сем Рейбирн із Тексасу, спікер Палати Репрезентантів, конгресмен Вілбур Д. Міллс, демократ з Арканзас і голова палатної комісії способів і засобів, конгр. Річард М. Сімпсон з Пенсильвенії, видатний республіканський член цієї комісії, сен. Гаррі Бирд, демократ з Вірджінії і голова сенатської фінансової комісії та інші.

Айзенгавер називає конгресову акцію в справі пшениці „дальшим кроком до катастрофи"

Вашингтон. — Президент Айзенгавер в окремій заяві з 1-го червня сказав, що акція Конгресу в справі пшениці може бути „дальшим кроком до катастрофи" в цій справі, бо Конгрес не зробив нічого, щоб зменшити вже існуючі запаси пшениці, і щоб не допускати до збільшення тих запасів. „Продовжування теперішнього закону на ще один рік, заявив Президент, — це черговий крок до катастрофи". В обох палатах Конгресу знаходяться законопроєкти про збільшення урядової допомоги тим фармерам, які зменшують засівну площу під пшеницю. Президент хотів би, щоб Конгрес ухвалив такі закони, які зменшували б федеральну допомогу фармерам і тим способом зменшували б запаси пшениці в урядових магазинах. Уряд твердить, що фармери дістають такі високі допомоги від уряду, що той високий паритет заохочує фармерів продукувати „не для ринку, тільки для урядових магазинів". Але голова рільничої комісії в Сенаті сенатор Річард Б. Рассел заявився проти плянів секретаря рільництва Езри Тефта Бенсона. В Конгресі звертають увагу на те, що хоч харчові продукти подорожчали на 20 відсотків від найвищого стану цін, то нічого з тієї підвишки не пішло до кишені фармерів, бо її забрали посередники і роздрібні продавці.

Вже цього року мають встановити міжконтинентальний радіовий зв'язок при допомозі сателіта

Вашингтон. — Крайова Адміністрація аеронавтики і космічних просторів повідомляє, що вже перед кінцем цього року плянується встановити радіовий зв'язок при допомозі штучного сателіта між окремими континентами. В першо чергу мали б діяти радіові сигнали між Каліфорнією і Ню Джерзі, які будуть передавати з бальона, 100 стіп в діяметрі, який кружлятиме по космічних просторах. Це буде перший крок Адміністрації космічних просторів до здійснення революційного пляну нової глобальної системи для передачі радіових програм, телефонічних розмов і телевізійних передач між окремими континентами. Гадають, що здійснення цього проєкту далоб перші прибутки Адміністрації космічних просторів, бо досі вона має тільки великі видатки, а про прибутки не могло бути й мови.

В АМЕРИЦІ

● Голова комісії в справах космічних просторів у Палаті Репрезентантів, конгресмен-демократ Овертон Брукс заявив, що зовсім непотрібно, щоб члени цієї комісії їхали до Москви конферувати з прем'єром Нікітою Хрущовим, як це запропонував конгресмен із Брукліну Віктор Л. Анфюзо. Анфюзо, пропонуючи заключати в такий спосіб СССР до мирної співпраці в ділянці дослідження космічних просторів, кандидатуру Джана Ф. Кенеді тому, що він є католиком. Ця група, — сказав Томас Фінлеттер — покищо зовсім не цікавиться справою кандидатури на президента в 1960 році.

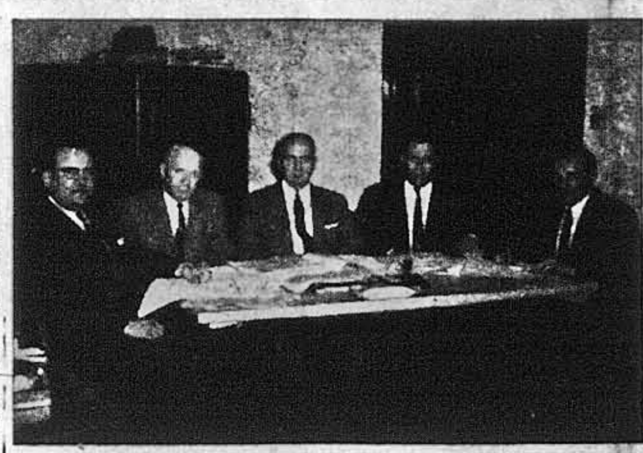
● Сенатор - демократ Джан О. Пастор заявив: „Виглядає дивно глупо, коли ЗДА деяких товарів Совєтам не продають, вважаючи їх за важливі для оборонного промислу, але продають Англії, яка перепродує ці товари Совєтам". Департамент торгівлі заявив, що він впливає на своїх союзників, щоб викаймення стратегічних товарів продавали СССР і його сателітам.

● Колишній секретар летунства демократичний політик Томас К. Фінлеттер заперечив чуткам через радіо, що реформаційна група в Демократичній партії, до якої, крім нього, належать пані Ф. Д. Рузвелт і колишній сенатор Герберт Г. Лімен, виступає проти кандидатури на президента ЗДА се-

● Шеф морських операцій ЗДА адмірал Арлі А. Бирк, промовляючи з нагоди закінчення шкільного року в Академії фльоти в Аннаполісі, Мериленд, сказав, що тепер „людська воля є в більшій загрозі як колинебудь, бо засоби для її знищення", які є в руках диктаторів, зросли у застрашуючій мірі. Засоби проти диктаторів, поневолювачів людини, — заявив А. Бирк, — не тільки в руках уряду, але, головним чином, в „серці і душі кожної живої людини".

● Губернатор Луїзіяни, 63-річний Ерл К. Лонг, перебуває в психіятричній клініці в Галвестоні, Тексас, після того, як у своїй промові під час наради стейтової леґіслятури виявив стан душевної нерівноваги й брак контролі над собою.

● Представник капелюхового промислу заявив, що цього року продаж солом'яних капелюхів збільшився на 30 відсотків, і тому продукцію цих капелюхів продовжено аж до кінця червня.

Головна Контрольна Комісія УНС під час перевірки діловодства в Головній Канцелярії УНС в Джерзі Сіті в тижні від 18 до 23-го травня ц. р. Від ліва сидить: член Комісії дир. Петро Пуцило, заступник голови Комісії інж. Володимир Коссар, голова Комісії д-р Володимир Галан, секретар Комісії інж. Степан Куропась та член Комісії Петро Кучма.

СТВЕРДЖЕННЯ І ЗАКЛИК ГОЛОВНОЇ КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ДО УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ І КАНАДІ:

Цього Року Божого 1959-го Український Народний Союз, найстарша і найбільша українська організація у вільному світі, відзначає 65-річчя свого існування, розвитку і безперервної праці для добра своїх членів і свого українського народу. Під знаком цих роковин відбулося в днях 25 — 29 травня річне засідання Головного Уряду цієї організації, попереджене основною перевіркою її організаційного та фінансового стану і діловодства, яку перевела підписана Головна Контрольна Комісія в днях 18 — 23 травня. Користаючи з усіх цих нагод, вважаємо за відповідне в першу чергу ствердити:

1) Все діловодство Українського Народного Союзу є у взірцевому порядку, я вся його діяльність цілковито покривається і вповні відповідає вимогам статуту організації і законам обидвох країн, Америки і Канади, в яких УНСоюз веде свою діяльність.

2) Зокрема треба ствердити, що Головний Екзекутивний Комітет докладає всіх зусиль, щоб точно і негайно виконувати всі постанови кожночасної Конвенції, як і Головного Уряду.

3) Багатобічна праця УНСоюзу, як в організаційній і фінансовій, так і в громадсько - культурній, видавничій, харитативній та інших ділянках, скерована виключно на поліпшення добробуту його членів та невпинний розвиток всієї нашої спільноти під кутом потреб і добра американської і канадійської країн, як під кутом постійної та чимраз більшої допомоги і підтримки нашому українському народові в змаганні до здійснення його найвищих національних ідеалів.

4) Упродовж минулого, як і в першій половині цього року, УНСоюз добився дальших поважних організаційних, господарських і культурних успіхів, заокругливши кількість свого активного членства до 73,000, висоту свого майна до 22,000,000 долярів, а свою культурну активність збагативши ініціятивою для побудови пам'ятника нашому національному пророкові і генієві Тарасові Шевченкові у Вашингтоні, дальшим розвитком своїх періодичних і принагідних публікацій, зокрема підготовою англомовної Енциклопедії Українознавства та заплянуванням нової виховної публікації „Україна в образах" для нашої дітвори, як і рядом інших акцій, включно з підтримкою збіркової акції на будову нової колеґії св. Василія у Стемфорді.

5) Своїми пожертвами на народні і харитативні цілі, свою моральною і матеріяльною підтримкою наших політичних і харитативних централь, як і своєю участю в усіх починах та діяльності нашої української спільноти в Америці і Канаді УНСоюз також і в останньому році не тільки зберіг, але й збільшив та закріпив свою провідну ролю в житті нашої спільноти.

Стверджуючи ці наявні факти, Головна Контрольна Комісія Українського Народного Союзу звертається в першу чергу до багатотисячної союзової громади із закликом:

1) Докладайте всіх зусиль для осягнення нашої цьогорічної ювілейно - організаційної мети — побільшення наших організаційних рядів щонайменше до 75,000 членів, бо це є в найкращому інтересі нашої організації і Українського Народу!

2) Використовуйте кожну можливість, кожну нагоду для поширювання правди про Україну, для утвердження доброго імени нашого Народу і нашої Організації!

3) Максимальною участю і активністю в союзовому та громадському житті збільшуйте наш український стан посідання та збагачуйте його новими вартостями!

А тих наших громадян в Америці і Канаді, які ще з будь-яких причин не стали членами Українського Народного Союзу, цієї Української Заморської Твердині, Головна Контрольна Комісія УНСоюзу закликає:

Ставайте ювілейними членами Українського Народного Союзу, щоб в ньому і через нього забезпечити краще майбутнє для себе, своїх дітей і свого народу!

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ УНС

Д-р Володимир Галан — голова, інж. Володимир Коссар — заступник голови, інж. Степан Куропась — секретар, Петро Кучма, Петро Пуцило — члени.

1-го червня прибув до ЗДА 1000-ий літак із втікачами коштом ІСЕМ

Ню Йорк. — 1-го червня ц. р. на летовище в Ню Йорку прибув із Німеччини 1000-ий літак, який привіз 84 нових імігрантів, між ними три нові імігрантські родини: українську, мадярську і югославську. Цей літак прибув коштом Міжурядового Комітету для Европейської Міграції (ІСЕМ), членами якого є 28 держав, і який почав перевозити імігрантів в лютому 1952 року, і досі допоміг переселитися 900,000 емігрантів, з чого коло 45% втікачів, до нових країн в цілому світі, в тому більше як 166,000 до ЗДА. 1000-ий літак в Ню Йорку із втікачами вітали: підкомісія для справ імігрантів в Палаті Репрезентантів, очолювана конгресменом Френсісом Е. Волтером, комісар ЗДА із Іміграційного та Натуралізаційного уряду генерал Джозеф М. Свінг та деякі імігранти, які прилетіли першим літаком 12-го лютого 1952 р. Українську родину між новими імігрантами творив 34-річний Микола Скороход із двома дітьми 11-літньою Любою та 9-річним Юрієм. Його дружина приїде через місяць, бо хвора на легені. Їх вивезли німці в 1943 році з України і досі вони перебували в Німеччині.

Лондонська преса пише про недалеку димісію Селвина Ллойда

Лондон. — Лондонський „Таймс" приніс статтю, в якій він твердить, що прем'єр Мекміллен плянує небавком перевести зміни в свому уряді та перенести теперішнього міністра закордонних справ Селвина Ллойда з його теперішнього становища на якесь інше. Мекміллен буцім-то сам мав таке заявити Селвинові Ллойдові. Ця вістка „Таймс-у", який є найповажнішим англійським щоденником, викликала в Женеві велике враження. Західня преса висловлює в своїх коментарях острах, що ця вістка підірве престиж англійського міністра на Женевській конференції і спонукає большевиків до більшої напастливости. Англійський прем'єр Мекміллен, боячись того самого, післав негайно особисто листа Селвинові Ллойдові, запевняючи його про своє довір'я. Звертають увагу на невірність мотиву, наче б переводу Ллойда давала притоку до відсунення його з міністерства закордонних справ. Селвин Ллойд, ще розмірно молода людина, почуває себе цілком здоровим. Селвин Ллойд є англійським міністром закордонних справ від грудня 1955 року.

300 ОСІБ ВЗЯЛО УЧАСТЬ У СПОРТОВОМУ З'ЇЗДІ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МОЛОДІ

Ню Бронсвик, Н. Дж. — Кругло 300 осіб взяло участь у спортовому з'їзді Ліґи Української Католицької Молоді, що відбувся в днях 29, 30 і 31-го травня. На програму з'їзду склались змагання в ґолфі в п'ятницю по полудні, та багата спортова активність, зокрема змагання в круглях (боўлінґ), в яких взяло участь 23 дружини, 13 хлоп'ячих і 10 дівочих, впродовж суботи. Того ж дня учасники з'їзду оглянули з провідником Рутґерсів університет та відвідали українську католицьку церкву в Перт Амбою, а в церковній залі в Ню Бронсвику мали спільну вечерю. Активність того дня попередило Богослуження в українській католицькій церкві в Ню Бронсвику. День закінчено балем в готелі Роджера-Смита. В неділю рано учасники з'їзду взяли участь в Богослуженні в українській католицькій церкві в Перт Амбою, а після полудня в згаданому готелі мали свій бенкет. Започаткував його відспіванням американського національного гимну пертамбойський хор „Боян" під диригентурою проф. Грабара. Молитву провів всч. о. Василь Тайчак з Ню Бронсвику, після чого хор „Боян" відспівав „Отче наш". Відкрив бенкет загальний голова з'їзду, уроденець Перт Амбою і член 155-го Відділу УНСоюзу Василь Ф. Лиман, привітавши гостей та передавши дальший провід бенкетом товстмастерові, відомому нашому громадянинові і діячеві, шефові пертамбойської поліції Іванові Сваликові, що з великим вмінням та дотепом проводив дальше бенкетом. Промову виголосив Едвард Дж. Паттен, державний секретар стейту Ню Джерзі, підкресливши вартість спорту однаково, як для духового, так і фізичного виховання і здоров'я. Нагороди переможцям роздав крайовий директор спорту Ліґи п. Василь Яськів, мол. Бенкет закінчив молитвою всч. о. монсеньйор Ярослав Габро. Український Народний Союз був репрезентований на цьому з'їзді його заступником головного предсідника і спортовим референтом п. Йосипом Лисогором. Місцева, як і позамісцева американська преса віддала багато уваги цьому з'їздові, а питсбурський „Сан енд Телеграф" віддав цілу сторінку світлинам та інформаціям про членів Ліґи з західньої Пенсилвенії, з вислідом розмови з діячем, членом УНС Іваном Антушаком на чолі.

МОЛОДІ УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ МАЛИ СВІЙ ДЕНЬ НА ОСЕЛІ ІМ. ОЛЬЖИЧА

Лігайтон, Па. — Молоді Українські Націоналісти (МУН) відбули тут, на своїй недавно придбаній оселі ім. Ольжича, свій Український День, що ним закінчено кількамісячну акцію в користь „Українського Слова" в Парижі. Акція мала повний успіх, бо принесла кругло 10,037.25 долярів, що їх зібрали 21 змагунка за титул королеви МУН. Після багатьох формальностей Контестового Комітету та роздачі нагород, голова Головної Управи МУН п. Р. Шраменко проголосив, під час забави, точно опівночі з суботи на неділю, вислід змагання: корону МУН здобула Оксана Кривчук з рачестерського Відділу МУН. Секретарка Контестового Комітету, п-на Павлина Різник, вручила контестовій переможниці корону та контракт власности парцелі на оселі ім. Ольжича. Дальші нагороди і титули княгівень здобули Лариса Поліщук та Рома Шуган, обидві з Ню Йорку, а Зірка Залуга з Дітройту, Ліда Величко з Сиракюз та Ольга Марущак з Пасейку здобули титул дворянь. Всі контестантки були представлені численній, бо кругло 2,000-ій публіці. На закінчення танцювальна група рачестерського Відділу МУН виконала ряд народних танків. В неділю, 31-го травня, відбувся на Оселі Український День з багатою мистецькою програмою. Програму Дня відкрила в імені ОДВУ та братніх організацій п-ні П. Різник, а мгр. Бак-Бойчук говорив про завдання і цілі подібних імпрез. Вітав приявних ще адв. Чаплинський, а почесним гостем Дня був посадник Лігайтону п. Бісел. — Мистецьку програму Дня виповнили виступи хору „Кобзар" з Філадельфії під проводом д-ра Антона Рудницького та танцювальна група інж. Грабович. Привітання з'їздові від УНСоюзу привезли головні контролери інж. Степан Куропась та дир. Петро Пуцило, поспішаючи на Оселю в поворотній дорозі до Шикаґа з річних нарад Головного Уряду УНСоюзу на Союзівці.

Оксана Кричук королева контесту МУН

ЗАХІД ОСКАРЖУЄ СССР У ПІДРИВНІЙ РОБОТІ

Женева. — На тайному засіданні Женевської конференції з обмеженою скількістю учасників, яке відбулося в минулий понеділок 1-го червня ц. р., західні міністри атакували Москву за її підривну діяльність, ведену з терену східнього Берліну. Західня преса коментує ці виступи міністрів Кристіяна Гертера, Селвина Ллойда і Моріса Кув де Мурвіля, як контратаку, викликану совєтськими закидами під адресою американської радіостації в західньому Берліні, як ніби пропаґатора ненависти. В промовах західніх міністрів вказувалось м. ін. на постійну східньо-німецьку комуністичну пропаґанду, наставлену для підривання моралі в західньо-німецької молоді і війська. Совєти — підкреслювали західні міністри — створили в східньому Берліні та в Східній Німеччині цілий могутній шпигунський апарат з засягом діяльности на всю західню Европу, зокрема ж і спеціяльно на Західню Німеччину. Щодо американського радія в західньому Берліні, званого в скороченні РІАС, то державний секретар Гертер рішуче заперечив, наче б воно вело підривну роботу. — Зате правдою є, що воно правильно інформує східніх німців про події в широкому світі і в самих Совєтах і тому на кожних трьох східніх німців — два слухають докладно того радія, що й викликує лють у комуністів. На тому тайному засіданні — твердить преса — справа східньо-західнього порозуміння в справі Німеччини і Берліну не посунулась ні на цаль вперед. На вівторок 2-го червня призначено аж два спільні засідання — одно пленарне й одно знову тайне. Західні делеґати — твердить преса — схиляються щораз більше в сторону песимізму, не бачучи виходу з сліпого кута, в який зайшла конференція. Зате комуністи виявляють „оптимізм", торочать про „успіх", запевняють, що конференція виявила „поступ" і що кожне чергове засідання є „корисне". Цю тактику вважають свідомим створюванням оманного враження, наче б Женевська конференція була „успішна" і тому давала дєбру підставу для скликання на вчасну осінь нову конференцію „на вершинах". Американська делеґація в Женеві повідомила, що секретар оборони Ніл МекЕлрой вертається під кінець цього тижня до Вашингтону.

У сенатських виборах в Альжирі програли праві екстремісти

Альжир. — У недільних виборах в Альжирі до французького сенату програли праві французькі екстремісти-колоніялісти та виграли „поміркованi". Мусулманські націоналісти не брали участи у виборах, але й мусульманські „поміркованi" домагаються також французько-альжирських переговорів і широкої автономії, що її виключають французькі екстремісти. Альжир вибрав 32-ох сенаторів, в тому числі 20 мусульман і 12 европейців. З коліщнього п'ятьох французьких сенаторів з Альжиру, що їх їхні фанатичні земляки оскаржували в підтримуванні „гнилого режиму 4-ої Республіки", чотири вернулися до Сенату, перемігши своїх націоналістичних опонентів. „Лібəральні" сенатори, вибрані з Альжиру, однаково мусульмани, як европейці, задумують створити спільний бльок, що виступав би, як „третя сила": однаково проти екстремістів з-посеред альжирських повстанців, як проти націоналістичних колоністів, що заперечують право самовизначення автохтонним арабам. За коментарями преси, недільні вибори в Альжирі скріпили режим генерала де Голя.

Американська радіостація у західньому Берліні діятиме надалі

Берлін. — У зв'язку з різкими випадами совєтського міністра закордонних справ Андрея Громика на Женевській конференції міністрів проти американської радіостації, яка діє в західньому Берліні, директор німецької програми цієї радіостації Гайнц Адольф фон Гайнце заявив, що та станиця діятиме до тоги, доки не всі німці будуть з'єднані у свободі. Громико закинув, що РІАС (назва стації від початкових літер „радіостація в американській секції") веде підривну роботу серед східніх німців і є джерелом ненависти. Названий німецький діяч із західнього Берліну заперечив цьому і з свого боку назвав РІАС символом свобідної інформації та контакту Заходу з підсовєтськими німцями. Фон Гайнце заперечив, наче б РІАС підбурював німців проти комуністичного режиму, зате потвердив, що німецькі програми тієї радіостанції безперервно ставлять перед очі східним німцям суперечності, існуючі між вільним та комуністичним світами — в їх способі думання та в реальних відносинах на Сході і на Заході.

Труман доради запросити Хрущова до Америки

Ню Йорк. — Кол. президент Гаррі Труман в синдикалізованій статті в „НИТаймс" з 2 ц. м. доради, щоб як могга швидше Нікіта Хрущов приїхав до ЗДА і тут із розмов із найвищими державними урядовцями, як також з Президентом, як теж з наочної обсервації американського життя переконався, що Америка хоче миру, але не піде на угодівство. Труман каже, що нема чого лякатися відвідин Хрущова, які, мовляв, не принесуть Америці більшої шкоди, ніж, наприклад, відвідини Мікояна. Труман пропонує теж, щоб у більшій мірі використовувано терен Об'єднаних Націй і щоб конференцію „на вершинах" відбулась в палаті Об'єднаних Націй в Ню Йорку. Він уважає, що й теперішня конференція міністрів закордонних справ повинна відбуватися не в Женеві, а в палаці ОН в Ню Йорку.

У СВІТІ

● Папа Іван XXIII, мабуть відкличе свою готовість повінчати молодшого брата бельгійського короля Бодуена, Альберта, з італійською княжною Паолею Руффо ді Калябрія. Очевидно, вінчання відбудеться не у Ватикані, а в Брюсселі, і його переведе римо-католицький примас в Бельгії, кардинал Жозеф ван Рей. На таку можливість натякнули італійські газети у зв'язку з невдоволенням бельгійців, що вінчання князя Альберта відбудеться поза межами краю. Папа не хоче бути вплутаним в будь-які внутрішньо - бельгійські перепранки.

● Найвищий суд підсовєтської Латвії засудив на смерть Юрія Тарасова, який, після переведення в пищині ночі, напав із ножем на автобус, внаслідок чого було кільох вбитих. У Совєтах уже не раз накладали кару 10 і більше років в'язниці за необережну їзду автом, чи їзду в нетверезому стані, але рідко засуджували за це на смерть.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ДЛЯ ДОБРА ГРОМАДИ

Програми майже всіх зібрань Українського Народного Союзу, від конвенцій і річних засідань Головного Уряду починаючи, а на зборах Відділів кінчаючи, включають, як окрему справу, дебати і ухвали для добра організації і спільноти. Це вже така традиція, хоч від неї можна було б і відступити з тієї простої причини, що власне під кутом добра організації і спільноти стоять усі ці зібрання і ввесь їх порядок нарад. Яскравим прикладом і доказом цього могло б послужити останнє річне засідання Головного Уряду УНС, що відбувалося на Союзівці впродовж минулого тижня.

Навряд чи про будь-які інші наради появляються в „Свободі" такі детальні звідомлення, як саме про конвенції УНСоюзу та річні наради його Головного Уряду. „Свобода", що є офіціяльним органом цієї організації, подає насамперед загальний огляд таких нарад в тому ж самому часі, як вони відбуваються, а крім того опісля появляється в ній ще детальний, малощо не стенографічний протокол цілого засідання. Значить, загал громадянства має можливість і нагоду слідкувати як за перебігом таких нарад, так і за розвитком УНСоюзу краще, ніж у випадку будь-якої іншої організації. Однак, у нас все ще зустрічається тут і там дивну непоінформованість про УНСоюз та його ролю і вартість не тільки для української спільноти в Америці і Канаді, але й для української визвольної справи.

Ця роля і вартість унаглядюються, зокрема, на кожних нарадах Головного Уряду, які замітно різняться від багатьох інших подібних зібрань та нарад нашої зрізничкованої спільноти. Кожний, хто мав би нагоду приглянутись і прислухатись цим нарадам Головного Уряду УНС, дуже швидко прийшов би до переконання, що найвище добро самого Союзу, як і всієї спільноти, з якою він нерозривно зв'язаний, є на цих нарадах не фразою, але самою суттю. Очевидно, що такі факти, як 73.000 активного членства та 22 мільйони долярів майна УНСоюзу, мають дуже великий вплив на ставлення поодиноких учасників нарад до обговорюваних справ. Це бо велика відповідальність радити над справами такої організації. До цього долучуються найкращі традиції і великі перспективи. Не диво, що в таких нарадах не проявляється те, що можна б назвати „задніми думками", персональними суперечностями чи іншими подібними дрібними справами, які розгравалися б на тлі великих ідей та великими словами. Це з черги витворює атмосферу абсолютного взаємного довір'я, вільного від такої звичайної в багатьох інших випадках гри і розгри. Змістом і результатом таких нарад можуть бути тільки добро і найкращі інтереси організації і спільноти.

Як це добро треба розуміти? Його можна б яскраво схарактеризувати ухвалами цих нарад та мотивами цих ухвал. Згадаймо тільки про деякі з них.

Першою з винесених на цих нарадах ухвал була резолюція в справі організаційного поширення і скріплення УНСоюзу при допомозі Окружних Комітетів Відділів УНС та організаторів і більшої союзової та громадської активности на місцях. Очевидно, що ріст і розвиток мусять бути ціллю кожної організації, але в УНСоюзі це не є ціллю самою в собі, а тільки засобом у змаганні до дальших і вищих цілей, до всебічного розвитку нашої спільноти та постійного збільшення добробуту її членів.

Під час дебат над організаційними можливостями УНСоюзу виникли також всілякі порівняння з іншими подібними американськими організаціями та завжди актуальні проблеми української не тільки назви УНСоюзу, але й його змісту. Між іншим і під цим кутом була винесена ухвала щодо відкриття канадійської канцелярії УНСоюзу в Торонті, були схвалені відповідні рекомендації щодо періодичних і принагідних публікацій, щодо опіки над молоддю та доростом і, практично, всі інші ухвали. Міг би собі хтось подумати: що має спільного, наприклад, рішення про будову нового купального басейну на Союзівці з добром нашої спільноти в широкому розумінні? Проте, коли зважити, що Союзівка стала головною вакаційною атракцією для нашої молоді, що на тій Союзівці відбуваються дитячі табори та курси українознавства з головною метою, щоб наша молодь „свого не цуралась", тоді стане ясно, що всі рішення і ухвали Головного Уряду УНСоюзу йдуть справді по лінії тільки добра як самої організації, так і всієї нашої спільноти та всього того, що розуміємо ми під поняттям української справи. Тим то кожне таке річне засідання Головного Уряду УНСоюзу становить важливий етап у загальному рості і розвитку як самого Союзу, так і всієї нашої української спільноти.

НОВИЙ ДОРАДНИК ПРЕЗИДЕНТА ПРОФ. ЮРІЙ КІСТЯКОВСЬКИЙ

28-го травня президент Айзенгавер найменував своїм дорадником у справах науки й технології 58-річного професора хемії Гарвардського університету д-ра Юрія Кістяковського, який має займати це надзвичайно важливе становище, звільнене д-ром Джеймсом Р. Кіліяном, що в половині липня ц. р. вертається на своє давніше становище — президента Массачусетського Технологічного Інституту. Президент особисто подякував д-рові Кіліянові за його працю і передав йому „вислови вдячности від цілого народу ЗДА".

Від другої половини липня обіймає пост д-ра Кіліяна д-р Юрій Кістяковський, нащадок родини українських науковців, син славного соціолога, професора Київського університету Богдана Кістяковського і члена Української Академії Наук у Києві (помер 1920 р.), внук професора історії Київського університету Олександра Кістяковського, співробітника „Основи" і „Київської Старини".

Доля проф. Юрія Кістяковського подібна до долі тих, які мусіли залишити рідні землі, втікаючи від російського комунізму. В роках 1918-1920 молодий Юрій Кістяковський боровся проти комуністів в складі білої армії, після того перебував у таборах інтернованих в Туреччині і на Балканах, а вкінці дістався до Берліну, де здобув докторат хемії у професора Макса Боденштайна. В 1926 році Ю. Кістяковський прибув до ЗДА, де незабаром став професором хемії в Гарвардському університеті, а в роках 1947-1950 вже очолював хемічний відділ того університету. Тепер він живе в місті Линколн біля Кембріджу, Массачусетс, разом із дружиною.

Представник Білого Дому заявив, що немає найменшої загрози для безпеки ЗДА внаслідок того, що такий важливий для оборони ЗДА пост зайняв науковець, народжений в Києві, на Україні, бо проф. Кістяковський уже більше як 20 років працює для урядових оборонних агенцій.

Під час світової війни проф. Юрій Кістяковський втішався такою славою, що президент Ф. Д. Рузвелт найменував його начальником одного з відділів так званого „Проєкту Мангеттен", який працював над винаходом атомової бомби. Як спеціяліст від вибухових матеріялів, він брав також участь в переведенні першого пробного вибуху атомової бомби на дослідному полі в Ню Мехіко. Тоді ж він винайшов подібний до муки вибуховий матеріял, що його пізніше перепачковували до окупованих японцями частин Китаю для саботажевих цілей. Цей матеріял пересилалось як муку, з якої можна було навіть випікати хліб. Досвід проф. Ю. Кістяковського вможливив йому винайти вибухову речовину, яка при допомозі хемікалій спричиняла експльозію атомової бомби.

Професор Юрій Кістяковський не вихваляється своїми науковими успіхами. Про це свідчить хоч би така пригода в Линколні, де він живе. Професор рішив висадити в повітря динамітом кілька пеньків, які були на його 20-акровій посілості. У цій справі він звернувся по дозвіл до відповідного уряду, але від нього зажадали доказів, що він це зможе зробити без якихось небезпечних наслідків. Тоді професор мусів показати урядовцеві грамоту президента ЗДА, в якій говориться про те, що проф. Кістяковський своїм знанням вибухових речовин „дуже причинився до успіху в розвитку найсильнішого роду зброї всіх часів" — до винаходу атомової бомби.

Минулого року, в листопаді й грудні, в Женеві відбувалася міжнародна конференція в справі забезпеки проти несподіваного воєнного нападу. З американського боку в цій конференції брали участь такі три особи: Вільям Чепман Фостер — як голова, тодішній шеф тактичної команди американського летунства, генерал Отто П. Вейленд і проф. Юрій Кістяковський — як члени. Цей факт свідчить про те, що проф. Кістяковський має повне довір'я найвищих американських чинників, хоч і не є народженим в ЗДА.

Гарвардський університет гостро відчуває брак свого славного хеміка — автора не лише великих, але й вузько практичних винаходів, про що свідчить хоча б такий факт. Недавно один колеґа проф. Ю. Кістяковського будував собі терасу. Ввечері, закінчивши роботу, він забув вичистити посудину, в якій розчиняв цемент. На другий день цемент ствердв на камінь. Але тут допоміг проф. Кістяковський. З абсолютною точністю він обчислив кількість вибухової матерії, яка викинула з посудини цемент, ані трохи її не пошкодивши. Тепер перед проф. Ю. Кістяковським стоять дуже відповідальні завдання в ділянці оборони країни. Можна бути певним, що він, як це сам заявив після номінації, „даватиме Президентові найбільш предметні наукові й інженерські поради".

Як ми вже згадували, проф. Ю. Кістяковський є нащадком славної української родини науковців. Він не заперечує свого українського походження, але не бере жадної участи в практичній політиці, бо зайнятий виключно науково-дослідною працею. Поза нею займається він із захватом лещетарським спортом.

БЕЗСМЕРТНИКИ...

Безсмертники у мене на столі,
Торішні чи позаторішні навіть,
Води не треба,
просто так — у склі...
Їх ніжки, наче сіно, зеленаві.

А пелюстки рожевозолоті,
Та їм, тендітним,
не страшні морози.
Стоятимуть у склянці і тоді,
Коли травневі
відлунають грози.

Коли ж у мандри
виберуся знов,
В чужі краї, за сині небокраї,
Природу рідну і твою любов
Мені безсмертник
ніжний нагадає.

ЛЮБОМИР ДМИТЕРКО

ПРИМИРЛИВІСТЬ АНГЛІЇ СУПРОТИ СССР

Хоч англійські державні мужі обурювались, коли порівнювано лютневу цьогорічну подорож прем'єра Геролда Мекміллена з подорожжю Невіла Чемберлена в 1958 році до Мюнхену, де він погодився на всі вимоги Гітлера, і хоч сам Мекміллен та його прихильники заперечували, ніби Англія веде угодівську політику супроти Москви, західні союзники насторожились і не всилі позбутись деякої підозри. Західня преса раз-у-раз вертається до цієї теми. Ми читали навіть коментар, що сам Селвин Ллойд, англійський міністер закордонних справ, так добре здає собі справу з отих неприхильних Англії настроїв, що свідомо й пляново тримає себе на Женевській конференції позаду, щоб не викликати враження, що Англія рветься до лідерства. Газети підкреслюють повну гармонію, яка панує між Аденауером, з одного боку, та французьким президентом де Голем і американським державним секретарем Гертером з другого. Вказується на візиту Гертера в Бонні по дорозі до Женеви, як на бажання заманіфестувати єдність американсько-німецького фронту. Американська преса не раз закидала Мекмілленові, що він з партійно-виборчих мотивів відхиляється від твердого західнього курсу в холодній війні з Москвою, тоді як в З'єдинених Державах існує солідний двопартійний фронт у справах закорд. політики, без уваги на партійні виборчі інтереси.

На цю тему лондонський кореспондент „НИТаймсу" Дрю Мідлтон вмістив у недільному додатку того часопису цікаву статтю п. н. „Як Британія веде свою закордонну політику". Він ставить тезу, що нахил до переговорів і компромісового, а не радикального, вирішування міжнародних спорів проявляється в усій довговічній історії Англії. Раніше він походив із торговельного характеру англійського народу і торговельно-економічної бази існування Британської Імперії, а тепер, коли безвартісним став бар'єр, що його становила могутня англійська „крайова фльота", яка охороняла доступ до Англії, — цей гін до переговорів і компромісового договорювання походить із свідомости, що, у випадку війни, Англія з усіх її учасників потерпить найбільше. Ці дві спонуки — торгівля і страх перед війною — ввійшли глибоко в уми і настрої широкого англійського громадянства. Зрештою, в Англії завжди широкі маси куди більше цікавились проблемами закордонної політики, ніж в Америці. В обох цих англомовних державах існує також інша традиційна структура керівництва закордонної політики та її техніки.

Коли у ЗДА за закордонну політику відповідає Президент, а фактично керує нею його найближчий дорадник з найвищою ранґою в уряді — державний секретар, то в Англії дійсним, а не тільки теоретичним співтворцем закордонної політики є також парлямент. В англійському парляменті щотижня прем'єр мусить відповідати на найбільш клопітливі, а інколи й напастливі запити в справах закордонної політики, ставлені опозиційною партією чи внутрішньо-партійною опозицією. І відповіді жадається не від міністра (секретаря) закордонних справ, а від прем'єра. Прем'єр не має в Англії того надрядного становища, що американський президент, і є тільки, так би мовити, „перший між рівними" — членами уряду. Зате в справах закордонної політики грає в Англії дуже поважну ролю постійний підсекретар (віцеміністер) закордонних справ, який є наче символом тяглости закордонної політики та сторожем фахового знання міжнародних проблем. Зацікавлення широкої публіки закордонно-політичними справами в Англії таке загальне і велике, що, поруч із міністрами і членами парляменту, раз-у-раз забирають в цих справах голос на форумах університетів, у телевізійних виступах чи на сторінках часописів колишні високі державні урядовці, тепер на пенсії, або загально визнані авторитети в цій матерії, і з їхнім голосом уряд мусить рахуватися в куди більшій мірі, ніж президент і державний секретар ЗДА. В Америці існує тільки теоретична можливість притягнути президента до відповідальности („імпічмент"), тоді як в Англії доля уряду, зокрема міністра закордонних справ, залежить від парляменту дуже реально. І хоч навіть у випадку очевидної невдачі в закордонно-політичній діяльності, як ось з виправою проти Єгипту у зв'язку з Суезькою кризою, партія і цілий парлямент не цураються своїх лідерів, проте — як показав саме цитований випадок — вони найбільше обурюються засекречуванням задуманих закордонно-політичних ходів.

Названий американський журналіст, добрий знавець англійських відносин, очевидячки старається виправдувати нинішнього англійського прем'єра в очах своїх земляків. Однак фактом є, що Мекміллен, сховавши до кишені всі образи, що їх зазнав від большевиків під час своєї візити в СССР, підписав з Хрущовим комунікат з ослабленим уступом про „розріджену" військову зону в центральній Европі, який викликав гострі протести Західньої Німеччини та головного команданта збройних сил НАТО. Фактом є, що Англія з усіх західніх союзників найбільше прагне нової конференції „на вершинах", ідучи по лінії бажань Хрущова, без уваги на те, чи теперішня Женевська конференція дасть якісь позитивні вислiди. Селвин Ллойд у розмовах поза пленарними засіданнями намагається більше, ніж два його союзники-колеґи, винайти будь-які точки, на які погодилися б большевики, щоб створити враження „успіху", потрібного для скликання конференції „на вершинах". Правда, роля англійського міністра в Женеві дуже трудна, тому, що большевики знаючи про дисонанси в західньому таборі, свідомо пускають у світ різні брехливі й провокаційні плітки, щоб дискредитувати англійців в очах Заходу та забивати клин між Англію і її союзників. Свідомість спільности інтересів — найкращий щит проти всяких таких ворожих замахів на єдність західнього фронту.

Б. Кравців

ПОВІСТЬ ПРО ДЕРМАНЬ І ПРО ЙОГО „БРИҐАДУ ВОГНЮ"

Автор „Марії" і „Волині", „Осту" і дискутованого востаннє широко роману „Темнота", Улас Самчук дав українським читачам по цей бік залізної заслони новий роман-повість про Україну з часу другої світової війни, про українську визвольну боротьбу цього кривавого п'ятиріччя.

Узявши до свого роману мотто із Гіпократа „Чого не гоять ліки — гоїть залізо, чого не гоїть залізо — гоїть огонь", Улас Самчук назвав свій новий роман „Чого не гоїть огонь".*) Україну і її визвольну боротьбу показує він з малого — волинського, чи точніше дерманського відтинку і перспективи, надаючи цьому відтинку символу цілости. І з цього ж погляду друге мотто, узяте вже з авторової „Волині", унапрямлює й узмістовлює цілий твір: „Серед цієї темноти і ночі розпачливо наростає той згущений крик життя та поволі наповнює собою повітря, — втілюється в оті, на вигляд байдужі і мовчазні, постаті в кожухах, входить у кожний день, кожну добу, кожне десятиліття. Росте з нього така дика, небезпечна, мов бочка з порохом, історія, заповнена небезпечними людьми, що причаїлись і чекають, блискаючи сердитими очима".

Головний герой твору, підхорунжий польської кавалерії, а потім творець і командант повстанської „Зеленої Бриґади", Яків Балаба, як і подруга його дитячих років, а потім совєтська шпигунка в окупаційній гітлерівській адміністрації і ще згодом дружина Балаби Павліна (вона ж і Віра Ясна), та й інші постаті із роману Самчука — здебільша дерманці. Та й дія роману відбувається головним чином у Дермані і в його околиці, і найдальшими містами, що до них переносить спорадично своїх героїв автор — це Рівне і Київ.

Відбувається акція роману під час німецької окупації Волині і Наддніпрянщини в 1941-1943 роках, і потім в наступні роки совєтського протинаступу та збройної боротьби українських повстанців з окупантами. Починається роман німецьким бомбардуванням Рівного, з якого виходить важко поранений Яків Балаба, і кінчається бравурним захопленням совєтського штабу „Зеленою Бриґадою" Балаби і розповіддю Павліни Балаби про загибіль Балаби з його бриґадою і про жорстоке зруйнування Дерманя, що після нього не залишилося ні його людей, ні його хат, ні його садів, ні навіть назви самої: тож місцевість, де він колись був, московські окупанти прозвали Устям Другим.

В цих рямцях і на фоні велетенського зудару двох імперіялістичних окупантських сил виводить Самчук своїх героїв — Балабу і його повстанців, не націоналістів типу бойовиків чи пропаґандистів із підпільних УВО чи ОУН, не націоналістичних теоретиків чи догматиків, але звичайних молодих селян та робітників, що були колись добрими польськими вояками навіть членами комсомолу. Лихоліття окупованої Москвою України і потім воєнні бурі й вогні другої світової війни, що її головним тереном була Україна, зв'язали цих людей з українською землею, навчили їх не тільки любити, але й битися за неї в найнеможливіших, найтяжчих обставинах, не раз проти всіх сил світу, проти всяких „здорових" розрахунків і глузду.

Дерманський парубок Яків Балаба ніякого спочатку окресленого світогляду не має. Автор характеризує його, як людину „зіпсовану книжками", зачитану в лондонах, конрадах та кіплінґах, зачаровану океанами та пралісами світу і несвідомого своєї долі і „страшної сили, що в ньому". Він хотів би „дійти до України з іншого боку, не з того, як всі інші дерманці" (стор. 33). З приходом німців він, колишній польський кавалерист і втікач з польської армії, поранений попадає в жидівське середовище і водночас із цим стає зв'язковим між гітлерівською окупаційною армією і місцевими самоврядними чинниками, а ще трохи пізніше — навіть майором напіввійськового допоміжного з'єднання. „Рухи", „течії" й „ідеології" не для нього, він — людина практичного діла, але коли йому гітлерівські окупанти пропонують очолити боротьбу з націоналістичним рухом спротиву, він відмовляється і внаслідок інтриґ совєтських аґентів попадає до в'язниці. Під час перевозу його на роботи до „Райху" тікає з трьома союзниками і йде в ліс, як багато інших, та організує партизанську „Дванадцяту Зелену Бриґаду" для боротьби з окупантом, не усвідомлюючи спочатку ні змісту, ні мети цієї боротьби. Не усвідомлюють цього й товариші його, оті, що в Здолбунові разом із Яковом „випали з вагона" і що стали штабом його бриґади — Іван, що охрестив себе Царенком, Максим, що став Залізняком, і Терешко, що ним і залишився.

„Всі троє були десь із-за Дніпра, всі були комсомольцями часів Скрипника, боролися за краще майбутнє трудящих всього світу" і всі побували на Сибіру, в таборах, у країнах вічної мерзлоти... Це було товариство дуже відмінне від інших партизанських ватаг, ніхто з них не нюхав ніяких націоналізмів, ніхто не носив шапки-мазепинки і кожний з них ледве був ознайомлений з синьо-жовтою барвою, що мала бути їх бойовою і політичною відзнакою. І брали вони життя інакше, ніж їхні колеґи „західняки", якось загальніше, якось, як вони казали, ширше, якось легковажніше, не так пристрасно й не так драматично, дармащо кожний з них бував і на коні, і під конем, і не раз траплялося стояти їм, як то кажуть, на самому краєчку життя, яке було для них від самого народження вічною загрозою..."

У „бриґаді" Трояновій (так назвав себе Балаба), що почала скоро поповнюватися новими повстанцями, „було багато різного, але в ній не

(Закінчення зі стор. 4-ої)

*) Улас Самчук. Чого не гоїть огонь. Роман. Видавництво „Вістник" ООЧСУ, Ню Йорк, 1959, 8-ка, стор. 287.

РЕЗОЛЮЦІЇ VII КОНҐРЕСУ АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

(2)

ЗАВДАННЯ ЗДА В СУЧАСНІЙ СИТУАЦІЇ

Сьомий Конґрес Американських Українців, в якому заступлені всі громадсько-суспільні, політичні та наукові сили Української Спільноти в Америці, зібравшись на наради в День Вашинґтона і в Роковини одного з великих державних мужів країни, А. Линколна, постановив:

1. За роки між Шостим і Сьомим Конґресами (1955-1959) світове напруження між московською імперією й вільним світом, у проводі якого є ЗДА, не зменшилося.

2. Большевицькі проводирі СССР, послабивши дещо внутрішньо-імперську кризу в себе, спрямували большевицьку аґресію на Західню Европу, домагаючись від урядів вільного світу перетворення західнього Берліну на московську випадову базу для підбиття західньої Европи.

Разом з тим Москва, підроблюючись під протиколоніяльний змаг народів в азійсько-африканських просторах, намагається підбити їх, прикриваючи, чи маскуючи московський колоніялізм світовим комунізмом.

3. Переговорами про співжиття та економічний змаг ЗДА з імперіялістично-московською тиранією, яку посилено накидає Москва, світ не оборонить загроженої большевизмом свободи. Найменша поступка в берлінському питанні стане повторенням Мюнхену 1938 року, що був прологом другої світової війни.

4. Вказуючи на те, Конґрес звертає увагу Уряду ЗДА, що всяка підтримка і намагання зберегти „велику і неподільну Росію" є глибокою помилкою, яку використовують імперські стратеги Кремля в своїй боротьбі проти вільного світу за поневолення народів і націй. Ми переконані, що большевицьку аґресію зупинить рішуча постава Уряду ЗДА в співдії і підтримці народів і націй, поневолених Росією. Тільки повне визнання за націями, поневоленими Росією в різні часи, їхнього природного права державної незалежности, визнання за народами, які після розвалу російської імперії, в національних революціях 1917 року відновили своє державне буття, їхньої державної незалежности — може бути підставою успішної політики і боротьби проти большевизму.

5. Тому ми переконані, що на погрожування аґресією СССР нині в Европі, Уряд ЗДА мав би відповісти урядові СССР найрішучішими заходами, не виключаючи в разі потреби, розриву дипломатичних зносин з імперією, а разом з тим увиразнити свою політику і становище до змагів за державну волю окупованих Москвою країн і націй, яке випливає із засад Декларації Американської Незалежности.

6. Конґрес уважає, що в нинішній холодній війні — аґресії СССР, яка невгаває після другої світової війни, динамічна політика змiцнить її силу і престиж в світі, а плянова і послідовна політика підтримки народів в їхньому змагові за державну незалежність, єдина може протиставитись традиційній імперіяльній політиці Москви створити нові вогнища неспокою й шантажу в світі.

7. Згідно з таким підходом, ЗДА повинні поглибити своє розуміння не-російських народів, які є змушені жити в умовах совєтсько-російської неволі й тиску.

Для того, щоб осягнути бажані результати, VII-ий Конґрес Американських Українців закликає Уряд З'єдинених Держав Америки:

а. привернути й поширити інвентивну та динамічну політику по відношенні до СССР у радіопередачах „Голосу Америки" до всіх не-російських народів в СССР. Недавнє усунення узбецьких авдицій у „Голосі Америки", як також скорочення українських, естонських, лотишських і литовських програм „Голосу Америки" завдало великого удару американському престижеві і керівництву, а посередньо сприяло здійсненню Москви в її політиці поневолювання не-російських народів.

б. видавати офіційний журнал Американської Інформаційної Аґенції мовами республік СССР і зокрема українською мовою.

Така ініціятива усунула б підозріння, що Уряд ЗДА санкціонує русифікаційну політику Москви супроти не-російських націй у межах СССР.

в. Вимагати інтервенції Уряду ЗДА перед урядом СССР в справі встановлення релігійної свободи в межах СССР, а зокрема в Україні привернення повної свободи Українській Автокефальній Православній і Українській Католицькій Церквам, які були урядом зліквідовані, їх ієрархи, священики і вірні ув'язнені, або вивезені, а внаслідок чого Українські Церкви були загнані в підпілля.

г. Протиставлятися політиці „мирного співіснування", яка служить сучасному російському комуністичному керівництву як засіб для роззброювання і в дальшому поступенного поневолювання Заходу.

В цьому відношенні ми підтримуємо звіт Американської Палати Адвокатів, в якому підкреслено, що одинокою альтернативою до капітулянтської політики „мирного співіснування" є не третя світова війна, але плянова акція, спрямована на те, щоб протиставитися традиційній політиці Москви творити нові вогнища неспокою в різних місцях світу й використовувати їх для того, щоб погрожувати невтральним націям атомовим знищенням.

ґ. У зв'язку з тим, що теперішній диктатор СССР признав на XX з'їзді комуністичної партії в лютому 1956 р. факт масового народовбивства в добі диктатури його попередника — ратифікувати Конвенцію про народовбивство і провести дослідження Об'єднаними Націями народовбивств, що їх вчинив СССР упродовж років від листопада 1917.

д. Задеклярувати офіційно виразну симпатію Уряду ЗДА до питання визволення поневолених Москвою народів та їх аспірацій до незалежности. Це включало б ствердження, що СССР — це не Росія та, що не всі мешканці СССР є росіяни. Навпаки, більше ніж 50% всього населення СССР творять завойовані й поневолені Москвою не-російські нації, що ведуть безперервну боротьбу проти російського поневолителя.

8. Без здивування стверджуємо, що імперіялістична політика СССР знайшла повну підтримку серед русскої еміґрації в ЗДА, 23 організації якої, на своїй конференції 2 серпня 1958 р. висунули ультимативне домагання до Президента ЗДА, Айзенгавера, не підтримувати природньої визвольної боротьби поневолених народів проти московської імперії, називаючи це „розчленуванням Росії", з погрозою, що в противному разі „русскій народ буде обороняти совєтський уряд".

9. Висловлюючи признання Губернаторам і Урядам Стейтів, Мейорам Міст, які, розуміючи боротьбу українського народу за волю, державність і незалежність проголосили 22 Січня — День Віднови з волі нації 41 років тому Незалежности Української Держави — Українським Днем, — Сьомий Конґрес Американських Українців дякує Сенаторам і Конґресменам за їх виступи й заяви та промови у цей День і постановляє всебічно підтримати Резолюцію Сенаторів Буша й Джевітса про проголошування Президентом З'єдинених Держав Америки дати 22 Січня щорічно Днем Української Незалежности на всій території країни.

10. З огляду на те, що під цю пору Американський Союз Професійних Спілок АФЛ — КІО, особливо в особі його Президента П. Джорджа Міні, провадить відважну й мужню політику у відношенні до московського імперіялізму з його рабовласницькою системою й відстоює права України і других поневолених націй на повне визволення — Сьомий Конґрес Американських Українців постановляє: вітати й підтримувати становище АФЛ — КІО та його Президента Джорджа Міні й доручає новій Екзекутиві втримувати постійні зв'язки з цією Організацією та її Провідником, який репрезентує справжнє сумління працюючого народу Америки.

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ НА ФІЛЬМІ

В неділю, 26-го квітня українці Ню Йорку мали нагоду оглядати звуковий фільм з першої концертової поїздки капелі бандуристів проводом Гр. Китастого і В. Божика по Европі.

Ідею створення такого документального фільму треба вважати дуже щасливою. Бо хоч наше громадянство мало вже нагоду читати в пресі рецензії та дописи про великі успіхи капелі і слухати рефератів учасників, проте могло вважати їх тенденційним та скептично ставитися до справи, бо доводилось йому не раз вже вичитувати пеани на меншеварті імпрези. Інакша справа з закріпленням вражінь чужинецької публіки на фільмі. Так, інакше воно виглядає, коли на власні очі бачимо захоплені обличчя здивованих несподіванкою слухачів у різних країнах Европи, коли чуємо спонтанні оплески по блискучому виконанні цікавих точок програми, коли спостерігаємо, що навіть у тих містах, де через непоінформованість небагато публіки зібралося на залі, бравурний виступ невгнутих капелянів проломлює льоди недовір'я, викликуючи бурхливе признання присутніх, коли перед очима пересуваються довгі ряди заголовків і цитати столичної преси, яка підкреслює великі вальори капелі, не раз у порівнянні з чужими ансамблями, що пропаґують ворожі нам думки. З цікавістю слідкуємо за реакцією публіки не тільки в залі, але також за кулісами. Так з гордою радістю переживаємо зафіксований на фільмі тріюмфальний похід української пісні по Европі, чого, на жаль, не залишилося після історичних вже виступів Республіканської Капелі сл. п. О. Кошиця. Тому за цю працю належиться сердечна подяка і признання продуцентові фільму п. Б. Солукові.

Що торкається техніки фільму, треба підкреслити, що це, мабуть, найкращий американсько - український фільм, який ми тут оглядали. Очевидно, годі мати претенсії, щоб він під кожним оглядом дорівнював техніці багатого Голливуду. Проте слід зазначити, що фільм поставлений з мистецьким смаком і доцільно. Публіка оглядає наших бандуристів під час їх подорожі літаком, залізницею чи автобусами. При цьому фільм впроваджує публіку в країну, де відбувається виступ капелі, показуючи наймаркантніші краєвиди, твори архітектури чи образки з життя країни. Просуваються перед очима і вежа Айфля, символ Парижу, і вітряки Голляндії та оригінальні святомиколаївські походи по вулицях міста, і картини світової виставки в Бельгії, і монумент Мазепиного союзника Карла XII в Швеції, і засніжені шпилі Альп, і монументальні будівлі Лондону на фоні нічного освітлення, і елеґантні вистави крамниць Мюнхену, знаного нашій публіці з днів його упадку й руїни. До фільму підібрано музику, характеристичну для країни, як апр., альпейське йодлування в Швайцарії. Сам концерт бандуристів показаний фрагментами, бо окремі точки розділені між різні залі, де виступала капеля. Це треба вважати теж влучним засобом, що дає нагоду ілюструвати реакцію публіки в різних містах.

Деякі моменти були дуже зворушливі, як напр. поклін співаків тіням героїв сл. п. С. Петлюри в Парижі і Є. Коновальця в Роттердамі з відспіванням на їх могилах нагробової пісні „Видиш, брате мій . . ."

Тим то зібрана публіка з вдячністю оплескувала фільм, переживаючи всі зусилля і перемоги капелянів, що з патріотичним завзяттям жертвували не раз і не два своїми особистими вигодами, а то й рискували втратою місця своєї зарібкової праці. Під час перерви громада надпрограмово складала добровільні датки на покриття коштів поїздки, з гарячим бажанням допомогти капелі, щоб вона могла продовжувати свою мистецьку діяльність, пригадуючи світові раз-у-раз українське ім'я.

Ольга Соневицька

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Авторський вечір Ірини Шуварської в Ню Йорку

По збірному вечорі, присвяченому українським письменницям, і після двох виставок українських мисткинь, 64-ий Відділ СУА в Ню орку влаштував 28-го березня 1959 року, у своїй домівці, індивідуальний вечір Ірини Шуварської - Шумилович, з нагоди видання першої збірки її поезій п. н. „Співуче світло", (Ню Йорк, 1959, обкладинка Любомира Кузьми)

Крім виставок народнього мистецтва, що їх СУА влаштовує при різних нагодах, починають здобувати собі популярність літературні вечори (Ню Йорк, Лос Анджелес, Рочестер, Филаделфія.) Культурно - освітня ділянка, яка поруч суспільної опіки здобуває собі щораз більші права, вказує на потребу звернути більшу увагу на культурні надбання нашої спільноти в новій батьківщині.

Не з феміністичного „патріотизму" ініціяторки вибрали українських мисткинь і письменниць. Це тільки добрий початок. Бож наші письменниці не є, і не хочуть, бути письменницями тільки для жінок Творчість їх — це загальний вклад в нашу культуру.

На чергу свою чекає дитяча література всіх авторів і дальші важніші події в мистецькому світі. Цими вечорами розширяємо круг заінтересосування культурними проблемами серед жіноцтва. Бож передусім жіноцтво творить домашню атмосферу. Воно може виховати будучих слухачів, любителів мистецтва і їх консументів.

Вечір Ірини Шуварської був для нас правдивою насолодою. Спомини авторки з дитячих літ прочитала голова 65-го Відділу п-і М Ржепецька і тим започаткувала програму. Мрії авторки стати балериною не здійснилися. Кволе здоров'я не зломило однак її духа Вона знайшла інший вихід. Вроджене почуття ритму і високе поняття про призначення мистецтва вона втілила у своїх віршах. „Тож привернулась я до цієї мови і почала її удосконалювати, почала нею жити" — пише про себе сама авторка. Її здібності знайшли інше русло і не пропали.

Не почуваюся покликаною говорити про її поетичну творчість, саме про першу її збірку. Це зробила фахово і вичерпно на тому вечорі п. А. Животко. Доповідь її була надрукована в „Свободі".

В дальшій частині програми донечка авторки прочитала з чуттям кілька оповідань: „До дитини"; „Дарунок"; „Біла квітка". У всіх них пробивається глибока релігійність і материнська любов. Мова її переконлива і щира. Бож і сама авторка — мати трьох дітей, мусить погодити багато прозових, домашніх обов'язків із своєю поетичною працею. Тож відчувається, що слово мистецьке — це потреба її душі.

Сама ж авторка несміла і скромна, збуджує загальну симпатію. Тож і остання частина вечора при склянці кави і при неофіційній розмові з письменницею була гармонійним закінченням вечора.

При кінці хочу відзначити, що замість плати за вхід, Відділ запропонував купівлю книжок авторки, а це приклад, гідний наслідування.

Наталія Чаплєнко

З ЛІТЕР. - МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю дня 5-го червня ц. р. відбудеться в приміщенні Клюбу Вечір танків у стилізації і виконанні Оксани Вікул, присвячений керівникові спектаколярної студії в Празі в 1939 році, яка була продовженням Летючої Естради в Хусті, — Анатолієві Демо-Довгопільському. Початок о год. 8:48

ПОВІСТЬ ПРО ДЕРМАНЬ І ПРО ЙОГО „БРИҐАДУ ВОГНЮ"

(Закінчення зі стор. 2)

було різних вір... Не було — теж, як підкреслює автор — нічого такого, що кидало б людей ніж на ніж". У час німецької окупації, серед інтриг і провокацій німецьких та совєтських аґентур і розвідок, у час, як його характеризує автор, „крутий, вузлуватий і гужий", чортів час, коли „дияволи цілими полками на землю зійшли, скинуті Богом з небес", „Зелена Бриґада" Якова Балаби, як і багато інших повстанських з'єднань тих днів, загартовується і стає бойовим загоном, що рівного йому важко знайти в історії світових воєн. Вона витримує не тільки всі спроби ліквідації збоку німецьких окупаційних збройних сил, але, що важливіше, виходить переможно з усіх совєтських провокаційних намагань втягнути її в систему совєтської партизанки, спрямованої не так на боротьбу з німецьким окупантом, як на ліквідацію націоналістичних елементів серед українського населення, особливо на знищення його інтеліґентської верхівки і тим більше небезпечної, що її цілі допомагають здійснювати свої ж таки, між ними й пізніша дружина Балаби і його ж рідний брат Каленик — донощик і зрадник.

В операціях і боях „Зеленої Бригади" й інших подібних їй тогочасних повстанських з'єднань визріває своєрідна національна філософія. Командири і вояки цих з'єднань доходять своїм досвідом до того, що, „крім дивізій в історії, є ще інша сила", що „перейти через труп — не значить перемогти", і що „ніякий живий і чесний народ не погодиться з рабством". І тому вони готові повставати і вмирати, щоб жити далі вічним життям. Командир „Зеленої Бриґади" Балаба на німецьку пропозицію здатися і перейти до німців, щоб бити разом спільного ворога, відповідає, що „причин здаватися для нього нема, що він бою не програв, що ласки... не потребує і що його ворогом є кожний чужинець, що топчеться по землі його предків.". Бійці ж його заявляють, що прийшли вони в „лісову армію" не для забави, не гнані мобілізаційними наказами: „Ми прийшли... як його сказати... ми прийшли, щоб по-людськи, як не жити, то бодай умерти". Вони, бійці отієї „бриґади вогню" не знають границь і поділу на „ми" і „ви", усвідомлюють, що є кривди, що їх не спалиш вогнем, не вцілиш нага-ном", і що „українська земля не увігнеться ні під якими дивізіями", йдуть проти цих дивізій і їх танків просто з голими руками й зубами, і гинуть, як їхні предки-запоріжці під Берестечком. І ще, перебуваючи в лісових землянках, ці бійці — не зграя обірванців та „неуклюжих" солдатів, це „одна в'язка людей у твердих шкуряних одягах, міцно підперезаних, завжди чисто голених і зачісаних, ніби вони у звичайних казармах". Усвідомлюючи, що „вояк лише тоді вояк, коли він перемагає, або не вертається", своєю вірою і своїм прикладом вони розворушують стару генерацію дерманців, отих, що в час української державности ішли проти української влади, баламучені большевицькою аґітацією, що не пізнавали України ,як вона приходила, а тепер — дивлячись на своїх синів — раді б уже навіть навколішки полізти до неї.

Водночас із цим, „Зелена Бригада" Якова Балаби це вже не прояв нескоординованого партизанського руху чи т. зв. отаманщини часу визвольних змагань 1917-1920 рр., але свідома своїх завдань і зв'язку з цілістю військова формація, яка завжди знаходить і порозуміння і спільну дію з іншими такими ж повстанськими з'єднаннями і яка, включившися в Українську Повстанську Армію, діє як оперативна бойова одиниця УПА-Північ, під проводом упівських командирів.

Два роки в умовах збройної совєтської окупації змагалася Балабова „Бригада вогню" разом із іншими повстанськими з'єднаннями з переважаючими совєтськими совєтськими військовими й емведівськими з'єднаннями на клаптику української землі від Острога до Крем'янця. Під довготижневими атаками трьох совєтських дивізій ця „дерманська фортеця" впала і з нею загинув і Дермань, і вождь дерманських повстанців Яків Балаба ,що „не був ніяким революціонером, не любив доктрин", але, коли „прийшло до діла ,коли ніякі сантименти не діяли", умів витримати в бою до кінця і впасти в ньому останнім, від останньої кулі.

Новий роман Самчука написаний живим, багатим стилем, що приваблює читача і тримає його в напруженні. Цікава й багата фабула роману. Вражають тільки інколи деякі надто несподівані, а то й неймовірні ситуації, хоч, правду кажучи, час, що в його рямцях відбувається дія роману, був справді таки „чортівським" часом, добою, сповненою найбільш неможливих і парадоксальних ситуацій, подій, а то й витівок. І автор має повне право такі ситуації і події не тільки відтворювати, але й створювати. Єдиний закид, що можна поставити авторові, це те ,що в багатьох випадках він про події часу другої світової війни пише озброєний уже досвідом і знанням пізніших десятиріч. Варто було теж відсуб'єктизувати закінчення роману — останніх п'ять сторінок, не зв'язаних стилістично з цілою настановою твору.

Дбайливо проведена Вячеславом Давиденком літературна редакція роману, мова гарна і не засмічена провінціялізмами та москалізмами. Ріже вухо тільки в кількох місцях „вокзал", що його варто було б взагалі виполоти з літературної мови. Є кілька, мабуть, коректурних недоглядів: Володимир Волинський не лежить на шляху з Корця до Житомира (стор. 93), хіба Новгород Волинський. Совєтсько-гітлерівський аґент названий спочатку Шульце, потім декілька разів виступає як Шульц. Але це дрібниці, які не можуть заважувати на оцінці твору.

Новий роман Уласа Самчука треба вважати не тільки новим творчим досягненням автора, але й твором, що має своє політичне значення, особливо сьогодні, коли Совєти заливають книжковий ринок і в СССР і закордоном тенденційними романами й „історичними працями" про партизанський рух під час другої світової війни, присвоюючи собі навіть дуже часто ті почини й дії, що були спрямовані проти них.

МАВПИ, ЩО ВІДБУЛИ МІЖПЛАНЕТАРНУ ПОДОРОЖ

Міжпланетарні „подорожники" Ейбл (ліворуч) та Бейкер, що відбули подорож у висоту 300 миль в кабінах, прикріплених до ракети „Юпітер", під час пресової конференції у Вашингтоні.

Ріковер називає безглуздям будову неатомового літаконосця

Вашингтон. — Адмірал Гайман Дж. Ріковер зізнавав у підкомісії видатків в Палаті Репрезентантів і сказав, що було б „безглуздям" будувати тепер звичайний неатомовий літаконосець, подібним до того, коли б хтось нині хотів збудувати підводний човен із мотором Дізля. Це зізнання відбулося у зв'язку з тим, що фльота проєктує побудувати звичайний літаконосець коштом 260 мільйонів долярів, замість того, як проєктує Ріковер, збудувати атомовий літаконосець за 380 долярів. — На думку віце-адмірала — не можна будувати тепер корабля, який вже під час будови є перестарілий. Це не є жадна ощадність, казав адмірал Ріковер, бо такі пляни можна б назвати марнотравством.

Короткі Вістки

● **У Західньому Берліні** апеляційний суд засудив на 3½ роки важкої в'язниці 34-річного американця Вільяма Старра, який разом із своїм братом Джеймсом в 1953 р., виконуючи доручення совєтської розвідки, схопив і вивіз до Східньої Німеччини німецького громадянина Франца Нойґебавера. Джеймс Старр залишився на Сході, а Вільям вернувся до західнього Берліну, де його арештували і продержали 29 місяців у слідчій в'язниці. На розправі зізнавали проти нього Франц Нойґебавер, що в міжчасі повернувся до західнього Берліну, і той член східньо - німецької політичної поліції, якому Старр передав був Нойґебавера і який згодом сам утік на Захід. Старра випустять на волю з умовою, що він виїде до ЗДА.

● **У Лондоні** „вибрала свободу" Ніна Дмітрієва, дружина заступника морського атташе совєтської амбасади, яка звернулася до англійських властей з просьбою дозволити їй залишитись з 5-річною дочкою в Англії. Її чоловік — морський капітан Александер Дмітрієв зник минулого тижня. Одні твердять, що він „вернувся" до СССР, інші — що його большевицька поліція арештувала й вивезла. Совєтська амбасада зажадала від англійців розмови з Ніною. Зустріч з нею большевицьких „дипломатів" відбулась в міністерстві закордонних справ.

● **Колишній диктатор Куби** Фулхенсіо Батіста, який перебуває тепер в Домініканській республіці, заперечив поширену вістку про те, що він нібито хоче нелеґально прибути до ЗДА і тут просити про признання йому права політичного азилю. Генеральний прокуратор ЗДА Вільям П. Роджерс заявив ще в січні цього року, що Батіста не дістане права азилю в ЗДА, бо йому не загрожує жадна небезпека в Домініканській республіці.

УВАГА! ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ УВАГА!

Питсбурґу та західньої Пенсилвенії

В НЕДІЛЮ, 7-го ЧЕРВНЯ 1959 р.

О ГОД 4:00 ПО ПОЛУДНІ

в приміщенні

УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ — UKRAINIAN CLUB

при Carson Street, near Seventh Street, South Side, PITTSBURGH, Pa.

— відбудуться —

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Відділів УНСоюзу Питсбурґу та західньої Пенсилвенії

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Схвалення Правильника Окружного Комітету Відділів УНСоюзу;
2. Вибір Окружної Управи та Контрольної Комісії;
3. Ювілейна Кампанія УНСоюзу;
4. Справа ювілейних святкувань 65-ліття УНСоюзу.

В Зборах повинні взяти участь урядовці Відділів УНСоюзу та Конвенційні делеґати від наступних Відділів:

BENTLEYVILLE — 109
CARNEGIE — 134, 264, 384, 481, 482
DERRY — 113, 303
DONORA — 232
EXPORT — 101
FORBES ROAD — 32
ISELIN — 400
JEANETTE — 41
LATROBE — 61
MONESSEN — 338
McKEESPORT — 17, 132
NEW ALEXANDRIA — 82
RANKIN — 24
PITTSBURGH — 53, 96, 118, 396
SLICKVILLE — 126
WEST NEWTON — 255
ALIQUIPPA — 120
AMBRIDGE — 34, 161, 276
ETNA — 89
FORD CITY — 63
McKEES ROCKS — 91
LEECHBURG — 360
LYNDORA — 329
NEW KENSINGTON — 296
VANDERGRIFT — 110
YATESBORO — 51
WHEELING, W. Va., 56, 212

В Зборах візьмуть участь:
Головний Секретар УНСоюзу — д-р ЯРОСЛАВ ПАДОХ та Головний Радний УНСоюзу — п. АНДРІЙ ДЖУЛА.

До участи в Зборах запрошене теж місцеве Українське Громадянство.

9 африканських держав будуть нараджуватись над справою Альжиру

Об'єднані Нації. — 9 африканських країн відбудуть спільну конференцію, присвячену проблемі Альжиру. Учасниками будуть З'єдинена Арабська Республіка, Ліберія, Лібія, Тунісія, Марокко, Судан, Етіопія, Ґгана і Ґвінея. Конференція відбудеться в столиці Ліберії Манровії з початком серпня ц. р. Ціллю цієї конференції буде обміркувати можливості закінчення 4 і піврічної війни в Альжирі, що коштує величезні жертви в людях і майні. Африканські народи — заявив представник Тунісії в ОН, Монгі Слім — надзвичайно стривожені і стурбовані фактом погіршування, замість поліпшування, альжирської ситуації та браком виглядів на швидке розв'язання проблеми Альжиру. Манровію в Ліберії вибрано на місце конференції зумисне тому, що Ліберія розмірно найменше заанґажована в отій альжирсько - французькій війні. В нараді візьмуть участь також члени екзильно - революційного уряду альжирських націоналістів. За інформаціями, що їх подав туніський делеґат, береться під увагу конференцію „на вершинах", ото ж з участю по змозі голів урядів, щоб надати нараді більшої поваги і щоб вона могла прийняти дійсно реальні постанови. Тим часом в Альжирі бойові акції продовжуються.

Плянують поліпшити зміст і вигляд совєтських газет

Москва. — Зять Хрущова, 34-річний Алексєй Аджубей, колишній редактор „Коммомольської Правди", став головним редактором другого, поруч із московською „Правдою", найбільшого щоденника в Совєтах, „Ізвєстій", що їх наклад є 1,500,000 примірників. Покликуючись на „реформи", що їх ніби перевів Аджубей в „Комсомольській Правді", збільшивши наклад з півтори мільйона до трьох з половиною мільйонів примірників, кореспондент „НЙ-Таймс-у" з Москви, Г. Е. Селсбері твердить, що не тільки в „Ізвєстіях", але взагалі в совєтській пресі мають прийти „реформи": відвороту від бюрократичного редаґування газети й заповнювання її матеріялом, що його постачає партійний секретаріят, та зворотом до інформацій і тем, добуваних безпосередньо „з життя". Аджубей приїздив 3 роки тому з делеґацією совєтських журналістів до ЗДА і був тут — твердить названий американський кореспондент — потрясений виглядом американської преси та способом праці американських журналістів. Те саме враження виніс тут Мікоян. Ото ж призначення Аджубея має ніби стати переломовим зворотом в історії совєтської преси, у що не хочеться вірити, бо преса в СССР сповняє цілком іншу місію, ніж її має преса у вільному світі: не говорити правду, а торочити пропаґанду.

● **Уряд Марокко** рішив від 1. січня 1960 року зліквідувати на території того краю усі радіовисильні, за виїмком державних, а також можливо трансляційної стації „Голосу Америки" та військових радіовисилень на американських базах, відносно яких ведуться переговори. Своє рішення уряд Марокко пояснює тим, що приватні радіовисильні ведуть пропаґанду, не згідну з його політикою.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

БРУКЛИН, Н. Й. — Управа Т-ва ім. Б. Хмельницького, Від. 158, подає ко відома, що Піврічні Збори відбудуться в суботу, 6-го червня 1959 р., в год. 8-ій веч., в УНДомі при 216-218 Grand St. Проситься членів Відділу і Т-ва прибути на ці Збори, бо на порядку нарад є цілий ряд важливих справ до полагодження. — О. Саноцький, фін. секр.

Посмертні Згадки

Танька МОРОЗ, — довголітня членкиня 204 Відд. УНСоюзу в Ню Йорку, померла 1-го червня 1959 р. Покійна народилася 1891 р., у селі Камінці Ліжній, пов. Рава Руська, Зах. Україна. Полишила у смутку сина Петра, доньку Ольгу і зятя Володимира та внучку Одарку. Похорон відбудеться у четвер, 4-го червня 1959 р., о год. 10-ій рано, з пох. заведення — 231 Bedford Ave., Brooklyn, до церкви св. Володимира, при 82-ій вулиці в Ню Йорку, опісля на цвинтар в Бавнд Бруку, Ню Джерзі. Проситься Членів Відд. 204, вільних від праці, взяти участь в Похороні. — В. Й П.!

В. Гасій, секр.

Дмитро ШАБАН, довголітній член Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 52 УНСоюзу в Голійок, Масс., помер 26-го квітня 1959 року, на 70-му році життя. Покійний походив з с. Підгірці, пов. Стрий, Зах. Україна. До УНСоюзу вступив 1918 р. Завжди складав пожертви на українські цілі та любив своє Т-во і УНСоюз. Покійний був тихої вдачі. Полишив у горі дружину Розалію, 3 доньки, Марію, Анну й Ірину, сина Дмитра мол., 3 зятів, 4 внуків та дальшу Родину. Похорон відбувся 29-го квітня 1959 р., з кат. церкви св. Марії ,при участи Родини, Членів Відділу і Знайомих. Покійного похоронено на цвинтарі св. Михаїла. — В. Й. П.!

Д. Хрупалик, секр.

ТАРЗАН, ч. 4267. Настороже ний.

Гадаючи, що Сем може спостерегати дівчат - танцюристок, Тарзан увійшов до кімнати розваги каварні під Червоним верблюдом.

А тим часом це був Жорж, який відкрив свою здобич. — П'єр! Я ж шукаю вас, щоб сказати вам добру новину!